

medlemsstaternas skadeståndsansvar i enlighet med domstolens praxis (i synnerhet domarna i målen av den 19 november 1991, Francovich and Others, C-6/90 och C-9/90, EU:C:1991:428, och av den 5 mars 1996, Brasserie du Pêcheur och Factortame m.fl., C-46/93 och C-48/93, EU:C:1996:79), tolkas så, att de från och med den 1 maj 2004 innebär en skyldighet för en medlemsstat, som den dagen anslöt sig till Europeiska unionen, att utfärda bestämmelser enligt vilka ersättningen till en konkursförvaltare ska höjas med ett belopp som motsvarar beloppet för den mervärdesskatt som utgår på sådan ersättning?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polen) den 12 december 2018 — Mikrokasa S.A. w Gdyni och Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie mot XO

(Mål C-779/18)

(2019/C 164/05)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Parter i det nationella målet

Klagande: Mikrokasa S.A. w Gdyni, Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie

Motpart: XO

Tolkningsfrågor

- 1) Ska direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (¹), särskilt artiklarna 3 g, 10.1 och 22.1 tolkas så, att de utgör hinder för en uppdelning i dels så kallade "andra kreditkostnader än ränta", som fastställs schablonmässigt enligt en lagstadgad formel i artikel 36a i konsumentkreditlagen (lag av den 12 maj 2011 om konsumentkrediter, Dz. U. 2018.993, konsoliderad version), och dels den så kallade "sammanlagda kreditkostnaden för konsumenten" som anges i nämnda direktiv, på ett sätt som medför att näringsidkarens verkliga kostnader för krediten som inte utgör ränta döljs för konsumenten?

- 2) Ska direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ^(?), särskilt artiklarna 1.2, 6.1 och 7.1, tolkas så, att de utgör hinder för att kontrollera villkoren i konsumentkreditavtal, av skäl som anges i artikel 3 i direktivet, i den del som innefattar så kallade andra kreditkostnader än ränta, vars kriterier fastställs i artikel 36a i konsumentkreditlagen (lag av den 12 maj 2011 om konsumentkrediter, Dz. U. 2018.993, konsoliderad version)?

⁽¹⁾ EUTL 133, s. 66.

⁽²⁾ EGT L 95, s. 29.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Naczelny Sąd Administracyjny (Polen) den 28 december 2018
— A.B., C.D., E.F., G.H., I.J. mot Krajowa Rada Sądownictwa**

(Mål C-824/18)

(2019/C 164/06)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i det nationella målet

Klagande: A.B., C.D., E.F., G.H., I.J.

Motpart: Krajowa Rada Sądownictwa

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 2 jämförd med artiklarna 4.3 tredje meningen, 6.1 och 19.1 FEU i förening med artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 9.1 i rådets direktiv 2000/78/EG samt artikel 267 tredje stycket FEUF tolkas så,

att det föreligger ett åsidosättande av rättsstatsprincipen samt rätten till ett effektivt rättsmedel och ett effektivt domstolsskydd om den nationella lagstiftaren i ett enskilt förfarande beträffande utövandet av domarämbetet vid en domstol i sista instans i en medlemsstat (Sąd Najwyższy) visserligen föreskriver en rätt att inge klagomål, men det beslut från den gemensamma prövningen och bedömningen av alla kandidater för Sąd Najwyższy vid det urvals förfarande som föregår vidarebefordran av ansökan om utnämning till domare vid nämnda domstol emellertid vinner laga kraft och får effekt om det inte överklagas av samtliga deltagare i urvals förfarandet, vilket även omfattar den kandidat vars ansökan vidarebefordrats och således inte har något intresse av att överklaga detta beslut, vilket innebär

— att rättsmedlet förlorar sin verkan och den behöriga domstolen inte har någon möjlighet att genomföra en verklig kontroll av ovannämnda urvals förfarande,